

<p>VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3. egész évre 6 frt.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.</p>	<p>Pest, március 24. 1872. 13. szám.</p>	<p>GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.</p>
---	--	--	--	---

Deák Ferenchez

a választási viták folyama alatti elvonulásaért.

Ország bölcse! hol vagy?
Miért vonulsz félre?
Nagy életkérdések
Állítottak — élre;
Miket ha bős pártod
Szokásaként megdönt:
Áraszt a nemzetre
Egy újabb vészözönt.

Tán mosni akarod
Kezed? — vén Pilátus!
Hogy rég megérdemlett
Kárhozatra ne juss;
Hidd-el cselfogásod
Figefa levele
Kissebb, — mint-sem bünöd
Elfödözhesd vele.

Valaki csak józan
Észszel bir, tudja azt,
Hogy te vagy a szakács,
Pártod bár mit kotyvaszt!
S hogy pártod börduda
Melynek te vagy szele —
Ugy szól, — és úgy beszél
Mikép te fujsz bele.

Igaz: nem vettél fel,
Miniszteri tárcát,
De öltél magadra
Világsaló álcát, —
A mely sok együgyüt
Egyre ma is vakít,
Mert jól játszod benne
Az igaz hazafit.

Vesd-el álarcodat,
Gyónd meg a nemzetnek,
Hogy Bécsben lábadról
Végképen levettek;
S hogy fejed megszedült
A bécsi olymon,
Vakító fényében
Nem látszott meg a „h o n“.

Sőt hogy az olympi
Arcokról a mosoly,
Keblednek mélyében
Lön az emésztő moly, —
Mely ott — honszerelmed
Okmányát szétrágtá,
Igy lön nemzetednek
Ostora és átka.

Végre — hogy pácsit is
Adott a kis herceg,
Csak hogy negyvennyolcért
Ne küzdj, — és ne henczegj;
Hanem inkább gyártsál
Abból hatvanhetet —
Benne mint hálóban
Fogd meg a nemzetet.

És te közös ügyes
Hálóval megfogtad,
Mély hálaérzetből
Bécsnek oda dobtad.
Most ugy bännak vele
Amint nekik tetszik,
A bécsi szakácsok,
Sütik, főzik, eszik.

Csak siess hozzájok,
Üljél velök sorba,
Részesülj te is a
Thyestesi torba,
Mihez mások felett,
— És ez tagadhatlan, —
Neked egymagadnak
Kizáró jogod van. . .

A sósperecz.

(Humoreszk.)

I.

A zongora mester.

Striczelmayer Venczel egyike volt azon házánkban letelepedett cseh czopákoknak, kik a magyar nép zsrján, a madár látta buzakenyéren dudává hztak és ezért aztán hálából a germanismus meghonosítását tüzték nemes feladatukká.

Striczelmayer különben mint hites pékmester a kifliket és zsemleket miniatúr kiadásban juttatá a publikum elébe tizenöt éven keresztül. Ezen hazafias eljárásnak aztán a lett a természetes következménye, hogy Striczelmayer Venczel ur „Haus Herr“ lett mind a Ferencz, mind a Jósefvárosban.

Venczel ur még legény korában belebolondult egy prágai csiriz és keményítő gyárosnak Helene Magdalenának nevé leánykájába. Helene ismert szépség és nagyság volt Prága vidékén, gömbölü testalkata s térfogatához méltó súlya miatt is, mert leszámítva a feje bubján ékeskedő álfrizurát, netto 250 bécsi fontot nyomott paradicsomi öltözetében. Ezen előnyök tették őt Striczelmayer hűséges oldalbordájává.

Házasságuk és szerelmük gyümölcse a kedves kis szőszke Luiza volt, ki egybekelésük után öt hónap múlva már ez árnyékvilágra jött.

A boldog házas pár reménye és öröme mondanunk sem kell, hogy az egy pár két emeletes házacskán kívül, Luizában öszpontosult; nem is kimélték kiképeztetésében sem pénzt sem fáradságot; tanították minden fércelő és fejtő női munkákon kívül először gitározni, később pedig zongorázni is. Ez utóbbi kedvenc tanulmánya lön Luizának, egy polka mazurkát ha betanult, Hurkási Márton klavirmestertől, féljelenkint is elverte a zongora billentyűket.

Hurkási Márton klavirművész urat, csak azért engedé az öreg Striczelmayer házához járnai, mert ötvenes évei elég ga. antziát látszottak nyújtani arra, hogy Luizába bele ne bolondulhasson.

Ámde Striczelmayer pékmester ur csalódott. mert Hurkási ur forró hévvel és évei számától le nem hütött ifjú tüzzel szerette bájos tanítványát a 15 éves Luizát. Hanem, nem csak Hurkási ur szerette ám a kis angyalt, de kivüle még Striczelmayer ur mind a hat markos legénye szerelemtől égett, lángolt a freilein után, sőt a perces inas is egész elragadtatással sipolta Luiza kedvenc notáját, a zengzetes „Schnájder Fanni“ dallamát.

Azonban térjünk vissza Hurkási urra. Mint naponta d. u. 5 órakor, ugy ma is várva várta Luiza zongoratantóját.

Striczelmayerné aszonynak tartozunk azon elismerésünket kifejezni, hogy mint jó anya árgus-szemekkel örködött leánya és tanítója felett.

Pontban 5 órakor belépett Hurkási s szokott bókjai és „kiszti hand“ után kesztyűjét lehuzva, letelepedik Luiza kisasszony mellé egy székre. Striczelmayerné asszony az ablaknál ülve Striczelmayer ur számára házisapka-himzéssel látszik eltoglalva lenni, de mindamellett is kémlő és fürkésző tekintetet vet olykor-lykor a zongorameszterre, ki Luizának épen a kottákat magyarázgatva nagy tüzesen.

Hurkási érző szive hangosan kopogott, lehet mondanai taktusra vert Luiza oldalánál az egész lecke alatt, mig nem eltelt a boldog óra.

A távozni akaró Hurkásit, miután Luizát a mama bizonyos ürügy alatt eltávolítá, ekkép szólítja meg nyájas hízegő hangon Striczelmayerné lerchenfeldi nyelven:

„Wissens lieber Hurkási! magyarul nem igen értek, még kevésbé beszélek, olvasni pedig épen nem tudok, tehát . . .

„Talán méltóztatik parancsolni nagysád, hogy magyar lecke órákat adjak? óh ezer örömmel, kiálta Hurkási, annál több időt reményelve Luiza körében tölthetni.

„Nem nem, csak egy kis szivességre akarom kérni, válaszolt a pékné, s azzal asztal fiókjából kivéven egy pacsul szagu rózsa színü levélkét, átadá Hurkásinak, kérve őt, hogy a levélke tartalmát titoktartás mellett sziveskednék németre fordítani.

Óh nagysád — szóla büszke önézettel Hurkási — belém helyzett bizalma boldoggá teszen, becsület szavamatom adom, hogy néma leszek, mint a ponty a Duna szöke hullámai között, bármit tartalmazzon e titkot rejtő levélke.

E szavai után Hurkási kinyujtá kezét és átvevé azt, de a mint az írást megpillantá, kiejté kezéből a titkos levélkét s alig volt képes teste egyensúlyát lábszáraival fenntartani. Vére hirtelen arcába tódult, anyira, hogy a Striczelmayerné fején diszlő skarlátvörös máschlival tökéletes szinharmoniat játszott, majd mozdulatlanul állott. mintha csak a padolathoz lettek volna srófolva lábszárjai; cifferblattja e közben majd cararrai márvány szint váltott, majd zöld lett, és azután ismét átjátszott Mexiko kékbe, végre sárga lett, mint a halál s alig dadogható ki e szavakat: „E . . . le . . . vel . . . et nem é én ir . . . tam.“

Pedig bizony ő írta s épen előtte való napon akarta Luiza kezébe sánzsirozni, de elejté azt s szerencsétlenségére a mama találta meg. Tartalma e volt:

„Kedves galambom! Luizám!

Szeretem kegyedet, szivem égő vulkánjával. Több ízben akarám már forró szerelmemet kegyed előtt személyesen megvallani, de eddig lehetetlen volt mamája örködése miatt. Óh ha egyszer tanuk nélkül kiönthethetném érzelmeim folyamát kegyed előtt, mily boldog lennék? Ma estve ablaka előtt fogok eldefilrozni s kétszer fogom ezt a szót hangoztatni „Sósperecz“. Ha boldoggá akar tenni, nyissa ki ablakát . . a többit bizza rám. Hidje el kegyed ugy szeretem, hogy kész vagyok önért lángoló szivemet zsemleprézivel snitzlivé süttetni-

H. M.

Striczelmáyerné, kiben Hurkási zavara gyanut keltett, a németre fordítást még jobban sürgeté. A zongora mester előtt most elkezdett a szoba keringeni, a betük pedig úgy öszve futottak szemei előtt, mint gyakran a pékné kávéjáhozi tej.

Striczelmáyerné kémlő tekintettel gyönyörködék a kinlódó zongoramesteren és most már parancsoló hangon sürgeté a levél lefordítását azon, fenyegetést mellékelve parancsához, hogy ha Hurkási rögtön nem enged kívánóságának, majd máshol fordíttatja le a levelet.

A zongora virtuóz szerette volna a levelet elnyelni, mint egy china pilulát. Nem szabadulhatott a kelepczéből, hozzáfogott tehát a végzetes levélnek németre áttételéhez, leült az író asztal mellé s néhány perc múlva következő német szövegezést nyújtá át a péknének:

„Kirántott galamb pecsenye.

Öszve aprítva mint a csirkét szokás, tedd tálba, önts rá forró vizet, hagyd jól kiázni, hogy fehér legyen, és ha besóztad forgasd meg lisztben, tojás sárgájában, és finomra reszelt percz vagy zsemlyeprézliben. azután hints rá kömény magot, és süsd ki forró zsirban, mint a kirántott csirkét szokás.“

H. M.

Striczelmáyerné elolvastván a szöveget, bámulata határt nem ismert. Tehát ezt jelenti az a levél? kérdé gyanus szemmel, de mire való a H. és M. betű.

Az nem jelenthet egyebet, monda Hurkási, minthogy hidegen és melegen egy formán izletes.

A sütőné gyanuja kezdett oszlani, de még is csak szerette volna Hurkási zavarának okát tudni, s kérdést is tőn iránta.

A néptanítók lapját pedig nem azért szerkeszti Májer Miksa, hogy a ki azt olvasgatja, ily kínos zavarból ne tudná magát kivágni. Hurkási szemei is a pékné kérdésére könybelábadtak és a megindulás hangján így szóla:

Óh édes nagysád! bennem a galambpecsenye a leg-szomorúbb emléket költi fel.

Hogyan? kérdé növekvő kíváncsisággal a pékné. Hurkási zsebkendőjét szemeihez emelve pityeregni kezdett s a következő szomorú történetet adta elő: „szegény atyám szenvedélyesen szeretvén a töltött galambpecsenyét, Házenfux Krisztián komájával, keresztapámmal fogadott, hogy 25 töltött galambot egy ülőhelyében megesszik.

Ah! ah! sohajta a pékné.

A galambokat szegény anyám készítette el, a töltött részek bevarrásához pedig én hoztam, jól emlékszem egy strendli cérnát öt váltó krajcárért. Mikor aztán a galambok elkészültek, apám Házenfux komája és két tanu jelenlétében hozzálátott az evéshez. Az első 8 darab szerencsésen becsuszott, akkor egy nagyot ivott apám! Ivás után ismét bekeblezett 4 darabot, ismét ivott, s reá bevágott újra négy galambot hamarosan, de már ekkor alig bírt szuszogni, no de csak még is legyűrt nehezen még

kettőt, ismét ivott, s azzal a tizenkilencedik galamb is az enyészet hombárjába vándorolt. Hanem már erre dagadni kezdett apám arca, sárgult kékült, még pedig hat töltött galamb volt a tálban.

Házenfux keresztapám már kezdett kétségbe esni a fogadás elvesztése felett. Jött a huszadik galamb, megette, huszon egyedik detto . . ekkor apám ivott egy nagyot és a huszonkettediket csak lassacskán kezdte porczogatni, azonban még is csak bepakolta ezt is.

Házenfux komája már a kétségbeesés szélén állt, midőn a huszonharmadikat is betömté. Most következett a huszonnegyedik, hanem midőn épen a felét begyűrte volna atyám . . hanyatt vágta magát a székében, a guta megütötte s azonnal szörnyet halt. Anyám oly buba esett e miatt, hogy apámat másnap követte. Így lettem én árva. Itt aztán Hurkási megeresztette könnyeit, mint szolgáló a vízvezeteket. E szomorú história elmesélésére Striczelmáyerné is sirva fakadt és duettben önték ki fájaldalmuk keserűségét.

(Folytatás is lesz még.)

Deák albumába.

In mundo fuere jam monstra diversa :

Nonnulla recta curva et perversa.

Compatior monstris, compatior stultis,

Omnibus que parco naturae occultis.

Munde non munde, quid vis in hoc mundo?!

Pati fors vis legem, animo jucundo!?

Accepimus legem incompatibilem :

Talis lex nevera movet nostram bilem —

In codice nostro sunt pervalde multa —

Barbari temporis talia occulta :

In quibus occultis lex apparet stulta,

Lex ergo de strigis cur erat indulta?!

Ingenium quando necdum erat lotum :

Tunc stupidum erat saepe primum votum.

Ad animam dico : vivat simplicitas . . .

Summa summarum sum ego stupiditas.

Vili,

pater patriae.

Baloldali : No látod, alig hogy kinyillott a tavasz, Tóth Vilmos incompatibilitási javaslata már is hajtani kezd.

Jobboldali : Nem értelek.

Baloldali : No hát a N. tapolcsányi kerületben egy finanszminiszteri fogalmazó lépett fel képviselő jelöltül.

A fenegyerekek.

Régen ijesztgeti már ez a krámpusz ezeket a csintalan gyerekeket, de egy cseppet sem félnek tőle, mert jól tudják, hogy a krámpusz ruhájába Menyus ur van belebujtatva.

Az idők jele.

Minden igaz honfi szívből várja,
Hog új tavasz derül e hazára,
Hogy dermesztő mérgét már ne hintse
A közösügy kemény jégbilincse.

Tiszta nap kél, honszerem napja,
Enyhe fényét bőven ragyogtatja, —
Milliónyi szív leszen termékeny
A népjólét ringató ölében.

Hatvanhetes jégmező simáján,
Mamelukhad könnyen korcsolyázván,
Nem tekinti, hogy alól a mélyben
A melegség mint forr s mily tevékeny!?

Lenn a tenger: honfi összetartás,
Fölfelé küzd és szabad tért majd ás;
Fenn a napfény: honszerem napja!
Azt a jeget majd elnyalogatja.

Bécsi zene s rakott asztal mellett
Közösügyes vitézek delelnék;
Akcizos bor nyit száz arcvirágot,
Uj erőben, uj tündérvilágot.

Hah! a távölt miféle hang járja,
Mint ama két angyal trombitája?
Bécsi zenét s nagy vigalmat elnyom,
Még ilyet nem hallott ez embernyom.

E trombiták élő harsogása:
A tömörült választók hatása.
Mamelukszék összerogy recsegve,
Mamelukarc fehérre meszelve.

Szép idő jár, ez idén lesz haszna,
Reménnyel van eltelve a gazda;
Most alig hogy a hajnalfény ébred,
Dongók, legyek ezre zsongva éled.

A szemtelen légy, ha sok tavasszal,
Áldáshozó meleg nyárt tapasztal;
Mert mikorra tudna mit felfalni,
Gyümölcs szagán kénytelen meghalni.

Hol élet nincs, gyászos néma csend ül,
Légysereg a dög szagára csödiül:
Hulla lesz a közösügynek teste,
A bezirker-légysereg meglepte!

Herkó Páter.

A d o m á k.

A Bach-korszakban ki volt adva a rendelet,
hogy minden község tartozik község-orvosi állomást szervezni.

E parancsolatot megkapván E. . német ajku község birája, közlé az esküdtekkal s a mint ki volt szabva, megszavazták a leendő orvos fizetését 600 frtban, ezenkívül járulékképen egy recept irásért egy huszast, szegénynek ingyen, lakás és négy öl tüzifában, annak rendi szerint ki is hirdették a kettejü sasos „Budapesti hirlap“-ban.

Olvasván a hirdetést dr. D. barátunk, ki az az egyetemi szigorlatot épen akkor tévé le, s gondolván magában, hogy ez az állomás jó lesz első intrádának, kapta magát elment E . . . re.

Meg is lett az egyezség hamar, már akarták is inni az áldomást, midőn a poczakos biró elő áll ám e szavakkal:

„Aber Herr Tokter! Ten Latari, ten Richter und die G'schwor'nen missens's halt umsonst palvir'n, tész mert a ráatásch!“

Képzelhetni, hogy D . . barátunk is farba rugta az e . . . i doktorságot.

Deákpárti konferenciára sietett az ujdón ki-nevezett f . . i járásbiró. A nagy sár miatt azonban csak czammogott a kocsi elé fogott két táltos.

„Gyü te sárga . . gyü . . nógatá a kocsis a lovakat.

— Ugy ugy Pesta! zsak szállitgasd, mert majd elkésünk“ biztatá a biró ur a sárgák abrakolóját.

„Bion nasságos ur! vehetne is má más lovakat, ha szógabiró lett, ezek má olyan csámpások, aztég meg há ez a szekeer is akkora, hogy a fenke a sarat korholja“ zsémbeskedék Pesta.

— No csak ne povedáj! ha temlecztartó maradok, ezt is elkeellett vóna adnom, mer az a Radai mind elhalászsza az zsvanyokat maganak.

Izenet Mátyás Deáknak.

Fráter! egye ki a feki belöled a szuszt, azt mondd, hogy éo hájjal kenekédem.

No rajtad sem látszik ám meg hogy szentelt vízzel mosakodnál.
Ludas Matyi.

Az országházi teremőrök dala.

Esteledik, alkonyodik,
Képviselő takarodik,
Az egyik az országházba —
A másik az „Ujvilág“-ba.

Esteledik, alkonyodik,
Somsich Pali káromkodik.
„Ejnye! fikom teremtette! —
Kit utasítok ma rendre?“

Esteledik, alkonyodik . .
A publikum gondolkodik:
Ki is lesz ma estve soros?
Dobsa! Csiki! vagy Majoros?

Esteledik, alkonyodik . .
Egy helyt husz is vállalkozik,
Hogy míg a jobboldal henyél:
Addig a bal, folyvást beszél.

Modern vezércik.

A. Halottad? az öreg ur viszalép s jelen hallgatagsága politikai hattyu dal.

B. Melyik öreg ur?

A. Hát Deák Ferencz!

B. Ugyan ne tréfálj.

A. Komolyan beszélek, hisz már utóda is van.

B. Ugyan kicsoda?

A. Pulszki Guszi! ő lép fel helyette a belvárosban.

B. De hát ha Pulszki Guszti Deákká lesz, ki lesz akkor Pulszki Gusztivá.

A. Ki más, mint a Borsszem Jankó!

B. De ha Borsszem Jankó Pulszki Gusztivá lesz, ki lesz akkor Borsszem Jankóvá?

A. No már erre a szerepre nem válkozván Magyarországon senki, arra a „Korunk“ szerkesztője báró Kemény Gábor hivatik meg Erdélyből.

Efféle vezércikkeket ad a „Korunk“, csak hogy Deák Ferencz helyett Ghiczey Kálmánt, Pulszky Guszti helyett Jókai Mórt, Borsszem Jankó helyett Csernátonit, báró Kemény Gábor helyett pedig Ludas Matyi szerepelteti.

Szegény „Korunk“!

Debreczenben kidobolták.

Debreczenben kidobolták:
Megalakult a Deák-párt.
Élére egy főfinánc állt . .
Szegény párt ugyan pórul járt.
Nem illik itt kimondani . .
. . . . Hova vitte őket Bai!

Az intelligentiának
Épenség kilencz tizedét
Teszik a Deák-pártiak,
Bai Bertalan úr szerént;
E jobb pártiak nem mások,
A gözmalmitaligások.

Bizonyítvány.

Én alólirott gróf Andrassy Gyula kegyelméből m. kir. belügyminiszter bizonyitom, hogy Lénárd Máté szabadkai volt polgármester, jelenben pedig annak, Zombornak és Ujvidéknek főispánja, sem a magyar, sem a német sem a szerb nyelvet nem birja ugyan, de a cigány nyelvben tökéletesen jártas, s e szerint ő a főispánságra általam „tauglich“-nak nyilvánított.

Tóth Vili, s k.

Tavaszi dal

Éneklé egyik ferenczvárosi jobboldali jelölt.

Mikor én pék inas voltam
Kalocsán e dalt sipoltam;
Azért hogy felképelt Se b ő *
Leszek még én képviselő!

Ferenczváros jaj de sáros,
Nem kell neki Vidács János,
Ha én leszek a követje:
Lesz neki jó kövezetje.

A Terézvárosban meg ezt a kortesnótát danolja a Jókai párt.

Kinek lelke eladó . .
Megveszi Samu zsidó,
Radoczának kortese . .
Mert van elég ezrese.

A Józsefvárosba pedig ezt fújják:
Nem kell nekünk Steiger Gyula!
Csernátonit ki nem turja,
Megválasztjuk ötöt ujra,
Szentkirályi hadd bámulja.

* Nem a kalocsai kaszinóban történt ez a bérmálás?

Menyus ur.

— Parodia. —

Menyus ur egykor ilyformán bölcseleködött:
— Félre csapva szilaj hetykén a köcsögöt —
Hejh! a ki adta! mi nekem ez a rongyos magyar
miniszterség?!

Számot kérnek. — Hol ettől ment leszek,
Megyek Bécsbe . . . az lesz belőle . . .
És úgy tett, a miként beszéle.

Menyus ur máskor így bölcseleködött:
— Csakhogy most nem csapta félre a köcsögöt —
Hejh! a ki adta! az a meghalt Nagy Bögös csak
jól láta,

Közös lónak csakugyan turós a háta,
Még pókot kap . . . az lesz belőle . . .
És úgy tett, a mikép beszéle.

Menyus ur aztán így bölcseleködött:
— S félre csapta szilaj hetykén a köcsögöt —
Hejh! a ki adta! mindenütt jó, de legjobb otthon,
A közös kasszát farba rugom,

Gróf, premier leszek . . . s a lett belőle,
És úgy tett, a mikép beszéle.

Menyus ur végre a mult héten így bölcseleködött:
— Földhöz vágva keservesen a köcsögöt —
Hejh! a ki adta! most már minden oda lesz ám,
Nem fogadják el en bloc, nyakam közé vernek
szaporán . . .

Mit tegyek? megretíráljak? a lesz belőle,
És úgy tett, a mikép beszéle.

Vig Ferke.

Levelezési lap.

Báró Kemény Gábor ö méltóságának, a „Korunk“ című jobb-
oldali obscurus napilap érdeműs szerkesztőjének.

Méltóságos báró ur!

Becses lapja 4-ik mutatvány-számában a „bolond“
lapokról szólva, méltóztatik a „mezítlábos“ Ludas
Matyi-ról illetéknépen nyilatkozni:

„Névjegye nincs a fickónak, azt a képén hordja, a mi
különben elég vastag. Ez a nyers butaság röhögésének, a
betyárságnak, a szilaj vadság bepiszkoló ujongatásának
élelappja. Kezei piszkosak, körme hegyes és egész tele szájjal
nevet. Jobbik részében képviseli a magyar köznépi ra-
koncátlan, dévaj, néha durva és illetlen jó kedvét, keverve
az ámitók és félbolondok hőbortjával.“

Ezerszer köszönöm a nemes bárónak felőlem táplált
öszinte kegyes véleményét, mert ha engem is oly kemé-

nyen megdicsért volna, mint a „Borsszem Jankót“. szent
üttse, tul nem éltem volna ezt a gyalázatot.

Ludas Matyi.

Discurszus Icig szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály gazda:
Ni ni szomszéd! van
e annak a „Ko-
runk“ című napi-
lapnak közönsége?

Icig: Hogy ne
volna hallja khend!
mikhur ez a khor,
a corruptio és depra-
vatio khora.

Mihály gazda:
No, nem úgy értem,
hanem előfizetője és
olvasója!

Icig: Hármat bi-
zonyosan thodok

hallja khend! hogy van. Egyik a szerkhesztűje és khiadója
a baron Khemény Gábor, másik a nyumdászuló Khocsi
Sándor, harmadik pedig a kkihordó.

Zsiga pósta.

Dobosnak: Mzznyá-
csek korteskedése és
szónoklata egy hajító
fát sem ér.

Buzogány Jancsinak.
A képtárgyat elküldtük
a „Mátyás Deák“-nak, oda való
épen. Azt kérdi ön, mit fizet ilyen-
ért? Ilyeseket ki nem adunk száz
forintért sem, hanem ha használ-
hatót küld, a Matyi fizet önnek 10
forintot.

Egy kortesvezérnek Dunaföld-
várra: Nagyban téved, ha azt hiszi
ön, hogy a „dunaföldvári ké-
pek“ az ön által „két kulacsos“-nak
cimizett paptól erednek. Komolyan
kinyilatkoztatjuk, hogy nem ő „a

csatkaik remete“.

Előfizetőinkhez: Jelen évnegyedben ez az utolsó számunk;
a kiknek tehát évnegyedes (január-febr.-márciusi) előfi-
zetésük ezen számmal lejárt, sziveskedjenek azt minélelőbb meg-
ujítani, ha lapunkat fennakadás nélkül meg akarják kapni, mert
eddigi gyakorlatunktól eltérve — miután igen sok polgártársunk,
a számukra nyitott utánfizetési hitellel visszaélt — jövőre
az előfizetés lejártá után egy számot sem küldünk
a Herkó Páternek se.

Jelen számhoz van mellékelve a „Ludas Matyi“
és „Népszava“ előfizetési felhívása,